

РЕШЕНИЕ

№ 515

гр. Пловдив, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20215300502081 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на „Уърлд транспорт оувърсийз“ ЕООД, гр. София, чрез адв. Р.Н., срещу Решение № 261181/14.04.2021 г. по гр.дело № 8199/2019 г. по описа на РС Пловдив.

С обжалваното решение РС Пловдив отхвърля предявените от „Уърлд транспорт оувърсийз“ ЕООД, гр. София, срещу „Тон Бонбон“ ООД, гр. Пловдив, обективно кумулативно съединени осъдителни иски, с правно основание чл. 157, ал.1, вр. с чл. 101 КТК и чл. 86 ЗЗД, за присъждане на сумата в общ размер на 7952 лева, представляваща дължимо навло, терминални разходи, магазинаж, такси за престой и задържане за извършен от ищеца „Уърлд транспорт оувърсийз“ ЕООД, чрез трети лица, превоз на товар контейнер № G***, съдържащ 160 колета, с описание мебели и оборудване, превозен от пристанище Лонг Бийч, Калифорния до пристанище Варна, Р.България с корабите „Ротердам Експрес“ и „Роза А“ и получен от ответника „Тон Бонбон“ ООД, както и сумата в размер на 572,10 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода 07.09.2018 г. до

25.05.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба в съда – 23.05.2019 г. до окончателното плащане. Възлага и разноските в производството на ищеца.

Недоволен от постановеното решение жалбоподателя го обжалва изцяло, като счита постановения съдебен акт неправилен, поради неверни правни и фактически изводи, необоснованост на фактическите констатации на съда, както и процесуални нарушения, имащи отношение към доказателствената тежест и правната квалификация. Счита, че решението е постановено в нарушение на императивна материалноправна норма – чл. 157, ал. 1 от КТК, според която получателят е задължен да заплати при приемането на товара неплатеното навло или неплатената част от него. Излага подробни съображения за това, като счита, че неправилен е извода на съда, че страни по договора за превоз са превозвача и получателя на стоката. Счита, че неправилно, доколкото е неосъществено доказване от страна на ответника на заплатено навло, съдът не е променил правната квалификация на иска, с оглед представените доказателства за заплащане на цената от ищеца, както и не е дал допълнителни указания на страните за отстраняване на явни противоречия в приетите по делото доказателства. Твърди също, че неправилно съдът е приел за установено, че между „КВП Лоджистик“ ООД и ищеца е имало сключен договор за превоз, доколкото такова твърдение никога не било правено от последния, нито са представяни доказателства в тази насока, а посоченото дружество било само страна за уведомяване. Твърди неправилна интерпретация на приети по делото доказателства, необсъждане на всички представени по делото писмени доказателства, обосновава невярност на приетото заключение, несъобразяване с удостоверени обстоятелства в официален документ – удостоверение, издадено от Агенция Митници ТД „Северен Морски“. Сочи, че след представяне на митническото удостоверение първоинстанционният съд не е дал допълнителни указания за непълнота в удостоверените обстоятелства в документа и несъответствието с издаденото съдебно удостоверение. В писмени бележки поддържа направените възражения, като счита, че въведеното от въззиваемия възражение за липса на договорно основание да се търси процесната сума от дружеството следва да се цени като принципно признание за съществуващото му задължение.

Моли да бъде отменено изцяло постановеното съдебно решение и за

присъждане на разноси.

Подаден е отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна „Тон Бонбон“ ООД, чрез адв. Н., в който счита постановеното съдебно решение, като краен съдебен акт, правилно и законосъобразно, а отхвърлените с него искове неоснователни и недоказани, за което излага подробни съображения, които поддържа и в съдебно заседание. Поддържа се липса на доказано превозно правоотношение, по което превозвач е ищеца, а получател е въззиваемото дружество, тъй като както от твърденията на жалбоподателя в първоинстанционното производство, така и в жалбата, е видно, че според него изпращач и получател на товара е едно и също лице, като такова е посочено дружество Тон Бонбон С. А., което не е идентично с въззиваемото дружество. Твърди, че не е получил товара, но дори да се приеме, че по силата на представената морска товарителница е получател, то съгласно нормата на чл. 157, ал. 1 от КТК отговаря единствено пред превозвача, посочен в същата, какъвто ищецът-жалбоподател не е. Оспорва да е получил товара, за да бъде приложима нормата, на която се основава претенцията на жалбоподателя, като счита, че товарът е получен от дружеството-жалбоподател, чрез посочен от него представител, както и твърдението му в жалбата, че не е необходимо да се доказва получаване на товара, за да възникне задължението на посочения в договора получател да заплати на превозвача дължимото навло. Оспорва и размера на претенциите.

Съдът не споделя направените възражения на жалбоподателя, едва с писмените бележки по същество, че отговорът на въззивната жалба не е подаден в срок, доколкото, видно от датата на изпращане на отговора на въззивната жалба като ел.документ, същият е изпратен на ел.поща на РС Пловдив в срока за отговор, както е прието и в разпореждането по чл. 267 от ГПК. Освен това в писмения отговор се изразява становище по същество на делото, което бе заявено и в хода на съдебните прения, идентично с изразеното писмено с отговора на жалбата, поради което съдът следва да го вземе предвид при решаване на делото.

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право и интерес да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася

служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, като съдът се произнесе по правния спор между страните.

В исковата си молба жалбоподателят твърди, че е бил сключен договор за превоз между него и спедитора на изпращача „КВП Лоджистик“ ЕООД, като изпращач и получател било едно и също лице – Тон Бонбон – С. А.. След одобряване от страна на „КВП Лоджистик“ ЕООД на предложената оферта ищецът извършил превоза изцяло с други превозвачи, от Лонг Бийч Калифорния до пристанище Варна. В изпълнение на основното си задължение да извърши превоза сключил „Хапаг-Лойд“, Намбург, Германия, договор за мултимодален транспорт за превоз от Лонг Бийч Калифорния до Варна, за което му бил издаден спедиторски коносамент. За извършване на морския превоз с кораб „Ротердам експрес“ бил ангажиран „Морисън експрес корпорейшън“ САЩ, който, в изпълнение на задълженията си на морски превозвач издал морски коносамент с изпращач Тон Бонбон – С. А. и получател Тон Бонбон ООД Пловдив, страна за уведомяване „КВП Лоджистик“ ЕООД, както и ищеца „Уърлд транспорт оувърсийз“ ЕООД. Твърди също, че превозвачите, наети за извършване на превоза са издали фактури за заплащане на навло, терминални разходи, магазинаж, такси за престой и задържане, които били заплатени от ищеца, който ги фактурирал на контрагента си „КВП Лоджистик“ ЕООД, но не получил плащане, поради което счита, че същите следва да му бъдат заплатени от получателя на товара „Тон Бонбон“ ООД Пловдив.

В писмена молба за изпълнение на дадени указания за уточняване на обстоятелствата, на които ищецът основава претенцията си, като посочи предмета и страните по твърдените от него договорни правоотношения, е посочено, че процесния договор за превоз е сключен между ищеца, в качеството му на превозвач, и „КВП Лоджистик“ ЕООД, в качеството му представител на изпращача и получателя на товара „Тон Бонбон – С. А.“. В същата молба се твърди, че получател по издадения коносамент от „Морисън експрес корпорейшън“ САЩ е „Тон Бонбон“ ООД, гр. Пловдив, който в това

си качество е страна по договора и е задължен да заплати разходите за извършения транспорт при получаването на товара. Твърди се, че транспортната услуга започва в Индиан Уелс Калифорния и завършва в гр. Пловдив. Във втора молба, съгласно уточнения, дадени в изпълнение на указанията на съда в определението за насрочване на делото, е посочено, че целият маршрут, предмет на офертата, е от Индиан Уелс Калифорния до Варна.

Или след направените уточнения, следва да се приеме, че твърдението на ищеца е, че е сключен договор за превоз между него, като превозвач и „КВП Лоджистик“ ЕООД, в качеството му представител на изпращача и получателя на товара Тон Бонбон – С. А., с предмет превоз на товар, от Индиан Уелс Калифорния до Варна. Извършил е превоза изцяло с други превозвачи, на които е заплатил напълно уговореното възнаграждение и разходите по извършения транспорт. Поради това, че „КВП Лоджистик“ ЕООД, с който твърди да е постигната договорката за извършване на превоза, не е платил дължимото му възнаграждение и изплатени разходи за транспорта, както и поради посочване в издадения коносамент от „Морисън експрес корпорейшън“ САЩ, че получател на товара е „Тон Бонбон“ ООД, гр. Пловдив, се претендира от последния заплащането им, ведно с обезщетение за забава.

В подадения отговор на исковата молба ответникът „тон Бонбон“ ООД оспорва както наличие на каквото и да е облигационно отношение, с което да е обвързан по повод описания договор за превоз от ищеца, така и факта, че е получил товара. Счита, че не е доказано и твърдението, че ищецът е действал като превозвач по този договор, а от представените доказателства може да се направи единствено обоснован извод, че същият е действал като спедитор на Тон Бонбон – С. А., Индиан Уелс Калифорния, САЩ, което дружество не е идентично с „Тон Бонбон“ ООД, гр. Пловдив. Освен това заявява, че дори да се приеме, че е обвързан с посоченото в издадения коносамент от превозвача „Морисън експрес корпорейшън“ САЩ, в който е посочен като получател на товара, то материално легитимиран да търси плащане на навло и разходи по транспорта от получателя е единствено превозвача, посочен в коносамента, а такъв не е посочен ищеца, а като такъв не е посочен ищеца. Не оспорва факта за заплащане на описаните в исковата молба сума на посочените лица (протокол от първо съдебно заседание л.260), но твърди, че сумата не

съответства на посочените суми в представената търговска кореспонденция по сключване на твърдения договор за превоз.

С оглед така уточнените твърдения от ищеца в първоинстанционното производство се налага извода, че е предявен иск с правна квалификация чл. 157, ал.1 от КТК и иск по чл.86 ЗЗД.

За доказване на твърденията си ищецът представя писмени доказателства - разпечатка от електронна комуникация с „КВП Лоджистик“ ЕООД и „Морисън експрес корпорейшън“ САЩ, коносамент, морска товарителница, копие на фактура, както и удостоверение от МФ, Агенция „Митници“, от което е видно, че товарът е получен от служител на фирма „Ренус България“ ООД, в качеството си на пряк представител на вносителя - К. К. Р., като се посочва като вносител на стоката и задължено лице да заплати възникналите държавни вземания „Тон Бонбон“ ООД, гр. П.. Представени са и писмени доказателства от представител на превозвача „Хапаг-Лойд“ - „Економу-Интернешънъл Шипинг Ейджънси“ ЕООД, издадени по повод извършения транспорт, между които и уведомително писмо от ищеца до представителя на превозвача „Хапаг-Лойд“, с която уведомяват, че като получател на стоката по издадените коносаменти са оторизирали фирма Ренус – офис Варна, за даване на направление на стоката, пред митнически власти и служби, като всички разходи, свързани със стоката, да бъдат фактурирани към „Уърлд транспорт оувърсийз“ ЕООД.

При така събраните доказателства, въззивният съд намира за правилни изводите на съда в обжалваното решение, че ищецът не доказва твърдението си, че е сключил договор за превоз, по който има качеството на страна – превозвач, извършил превоза изцяло с участие изцяло на други превозвачи, не се доказва да е доставил на ответника процесния товар в това си качество, както и, че последният е получил товара. Предвид недоказване на съществуващо правоотношение с ответника по договор за превоз, е отхвърлил предявения иск за заплащане на сумата, на осн. чл. 157 от КТК, както и акцесорния такъв за заплащане на обезщетение върху претендираната сума, като на основание чл. 272 ГПК, въззивният състав препраща към мотивите, изложени от РС Пловдив. Независимо от това и във връзка с мотивираните възражения по отношение на правилността на решението във въззивната жалба, е необходимо да се добави и следното:

Първото възражение на жалбоподателя за наличие на противоречие с материалния закон е в обжалваното решение е, че съдът неправилно е определил страните по договора за превоз, съгласно разпоредбите на чл. 101 и чл. 107 от КТК. Действително, налице е изречение в обжалваното решение, в което е казано, че страни по договора за превоз са превозвача и получателя на стоката, след като е цитирана разпоредбата на чл. 101 от КТК, в която са посочени страните по договора за превоз на товари. Съгласно същата разпоредба и сл. от КТК, както и общата разпоредба на чл. 367 и сл. от ТЗ, а и съгласно съдебната практика, обективирана в Решение № 66 от 15.04.2011 г. по т.д. № 770/2010 г. на Върховен касационен съд, постановено по чл. 290 от ГПК, да се приеме, че превозното правоотношение по принцип възниква само между изпращача на товара (товародател) и превозвача, ще бъде нарушение на материалния закон. Още повече, че в исковата молба се твърди, че товародател и получател са едно и също лице, за което няма пречка. Именно на изпълнение на задължения на получателя на товара, при встъпване в правоотношението, във връзка със сключен договор за превоз, се претендира заплащане на процесната сума от въззиваемия. Поради изложеното, съдът счита, че макар да е непрецизен, направения извод в обжалваното решение не е довело до неговата неправилност.

Не се доказват твърденията на ищеца, че в посочените отношения във връзка с осъществения превоз на товар е действал като превозвач, извършил превоза с подизпълнители за целия комбиниран превоз, а договорът сключил с „КВП Лоджистик“ ЕООД, в качеството му представител на изпращача и получателя на товара „Тон Бонбон – С. А.“, както се твърди в направеното уточнение на исковата молба. Квалификацията на правоотношението, възникнало в следствие на сключения по посочения от ищеца начин – чрез търговска кореспонденция, следва да се изведе въз основа на закона, от съдържанието на правата и задълженията, които са поели страните с него. За доказване на сключване на договора за превоз е представена посочената търговска кореспонденция, в която няма ясно посочени задължения на страните, от които да се направи разграничение дали ищецът е действал като превозвач, или като спедитор, дали е поел задължение за превоз на товара, или за организирането му, като сключи от свое име и за сметка на доверителя договор за превоз на товар. Договорът за превоз на товари, съгласно чл. 103 от КТК, както сключването, така и съдържанието, може да се доказва с

чартъри, коносаменти и с други писмени доказателства. Независимо, че се твърди, че договорът за превоз е сключен като комбиниран, то за сключването на договора за превоз на товар по смисъла на специалния КТК от страна на жалбоподателя, в качеството му на превозвач, следва да са представени писмени доказателства, от които да бъде направен категоричен извод за правата и задълженията му като такъв. В представената търговска кореспонденция е направено запитване дали да продължава с организацията, с оглед предложената цена, което е характерно за задълженията на спедитора. В представените писмени доказателства – коносамент и товарителница, не е посочен ищецът като превозвач. Така от приетите по делото доказателства – търговски кореспонденции и коносаменти, не се установяват конкретните задължения, които е поел ищеца към представител на изпращача и получателя на товара, от които да може да се направи категоричен извод за сключване именно на договор за превоз между него и изпращача-товарополучател. Поради това, доколкото жалбоподателят – ищец в първоинстанционното производство не е установил със събраните по делото доказателства, че е сключил комбиниран договор за превоз на товари, като превозвач, то следва да понесе неблагоприятните последици от това, съгласно разпределената доказателствена тежест. Тези неблагоприятни последици са свързани с това, че съдът трябва да приеме, че недоказаният факт не се е осъществил и страната не може да черпи от него изгодни за себе си правни последици. (така и в решение по гр. д. № 3052 / 2019 г. на ВКС).

Съдът не споделя възраженията в жалбата, че ирелевантно за спора е обстоятелството относно спедиционните отношения между изпращача, респективно на получателя, както и фактическото получаване на стоката от получателя, като единственият правопораждащ факт е неплащането на навлото от изпращача към момента на пристигане на товара в разтоварното пристанище. Освен качеството си на превозвач, съгласно сключен договор за превоз на товар, жалбоподателят следва да докаже и получаване на стоката от получателя, за да претендира заплащане на неплатеното навло и разходите, извършени от превозвача за сметка на товара, съгласно нормата на чл. 157 от КТК, на която се позовава, съгласно която плащането от получателя се извършва при приемането на товара. При ясната формулировка на нормата няма основание да се тълкува, че задължението на получателя възниква независимо от получаване на стоката, още повече, че както самият

жалбоподател твърди, получателят не е първоначална страна по договора за превоз, за да възникват за него задължения по отношение на товара без да се е договарял и без да е приел ползата, за да понесе и вредите.

Налице са и оплаквания за неприложена санкция, във връзка с указаната доказателствена тежест на ответника, относно факта на плащане на неплатеното навло от него, довело до неправилност на постановеното решение. Такова нарушение не е налице, доколкото разпределянето на доказателствена тежест за посочения факт за плащане на задължението е указана като насрещно доказване, след доказване на възникването на това задължение от ищеца, което съдът не е приел за осъществено. Освен това и такова възражение по делото изобщо не е правено от въззиваемия. Липсва задължение на съда, във връзка с разпределяне на доказателствената тежест, съгласно нормата на чл. 146 от ГПК, за даване на указания, при констатиране на съществени противоречия в представените от страните доказателства и указване за непълнота на същите, което би било в противоречие и на принципа на диспозитивното начало, въведен като основен от законодателя в гражданския процес, посочен в чл. 6 от ГПК.

Не са налице твърдените процесуални нарушения за необсъждане на представените по делото доказателства, приобщени по реда на чл. 192 от ГПК, както и при обсъждане на представеното удостоверение от МФ, Агенция „Митници“, довели до неправилност на решението, според посоченото във въззивната жалба. От представените по делото писмени доказателства от „Економу-Интернешънъл Шипинг Ейджънси“ ЕООД, издадени по повод процесния транспорт, между които и уведомително писмо от ищеца до представителя на превозвача „Хапаг-Лойд“, се установява, че ищецът, като получател на стоката по издадените коносаменти, е оторизирал фирма Ренус – офис Варна, за даване на направление на стоката, пред митнически власти и служби, като всички разходи, свързани със стоката, е посочил да бъдат фактурирани към „Уърлд транспорт оувърсийз“ ЕООД. Или от приетите по делото писмени доказателства се установява, че „Ренус България“ ООД е посочен от ищеца именно като негов представител, който да получи товара. В представеното удостоверение от Агенция „Митници“ е удостоверено, че товарът е получен от „Ренус България“ ООД, чрез негов служител К. Г. Р., като е декларирано при получаването, че вносител и задължено лице е въззиваемото дружество. Действително представеното

удостоверение е официален документ, като издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, се ползва с доказателствената сила, посочена в чл. 179 от ГПК - за изявленията, направени пред длъжностното лице и за извършените от него и пред него действия. Точно това е прието и за удостоверено – извършените пред длъжностното лице действия, като за възникване на задълженията, посочени в удостоверието, е необходимо да се докаже основанието за възникването им, по отношение на което така представеното доказателство няма задължителна сила, както е приел в мотивите си и районния съд. Правилно е прието също, че нито упълномощаването на дружеството, което е получило реално товара, от ответното дружество, не е доказано с надлежни доказателства от ищеца, нито получаването на товара от ответника. Тези твърдения, че ответникът е получател на товара, противоречат на първоначалните твърдения на ищеца в исковата молба и в хода на делото, че изпращач и получател са едно и също лице, което се установява и от приложената към исковата молба търговска кореспонденция (в същата е посочено, че тъй като фактурата е на „частно“ лице, то агентът няма да приеме да осъществи транспорта, доколкото офертата за цена е за товар, като „не може да се вози като лични вещи“).

За да бъде ангажирана отговорността по чл. 157, ал. 1 от КТК на въззиваемия следва да бъде доказано от жалбоподателя, че въззиваемото дружество е приело товара, като получател по сключен договор за превоз на товари, който е превозен от жалбоподателя, в качеството му на превозвач, които елементи на фактическия състав на разпоредбата не са доказани в производството. По изложените съображения настоящия състав намира предявените искове за неоснователни, въззивната жалба неоснователна, а обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на делото пред въззивната инстанция въззиваемият има право на разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК, като по делото не са представени доказателства за реално заплатени такива в размер на 1000 лв., доколкото в представения договор за правна защита и съдействие е посочено, че са платими по банкова сметка, а липсват доказателства за заплащането им. Договорът може да служи като доказателство за заплащане на адвокатското възнаграждение единствено при заплащане в брой, като

разписка. Поради това и разноси не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261181/14.04.2021 г., постановено по гр. д. № 8199 по описа за 2019 г. на Пловдивски районен съд, XXII гр. с.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____